

det for utvivlsomt, at Postvæsenet har; den ubetydelige Bevilling, der kunde behøves til det Papir, hvorpaa de trykkes, vilde jo være for Nitet at regne, og den kunde jo gives ved Finantsloven. Jeg anseer imidlertid ikke disse Correspondancefort for at være nogen stor Opfindelse; og jeg har ogsaa nogen Tvivl, om de her hos os vilde møde den Favør, som de have fundet andetsteds; men det er en saa speciel Sag, at vi næppe behøve at beskæftige os med den her. — Den ærede første Taler yttrede ogsaa, at det kunde være ønskeligt, at der i § 7 blev tilføjet, at Postens Befordring skulde skee paa den hurtigste Maade; men det troer jeg altid har været underforstået. Jeg troer, at det vistnok maa erkendes, at dette er indbefattet under Ordet „hensigtsmæssig“; thi er Befordringen ikke hurtig nok, saa er den heller ikke hensigtsmæssig. — Der har været nogen Betænkelighed hos den ærede Taler ved Bestemmelserne i §§ 8 og 9 med Hensyn til, at det kan pålægges Private at medtage Posten, navnlig dem, der holde en Befordring i regelmæssig Fart. Jeg maa tilstaae, at det er forekommet mig at være en Byrde, som er af en saa ringe Betydning, og derhos af saa stor Vigtighed for et betydeligt Antal af Corresponderende, at jeg, saameget mere som vi have en ganske tilsvarende Bestemmelse i den allerede bestaaende Postlovgivning, uden at der derover er ført videre Klage, ikke har fundet nogen Betænkelighed ved at vedligeholde denne Bestemmelse, der jo ikke er indført for Postvæsenets, men for Correspondenternes Skyld. — Et andet Medlem omtalte, at man burde indføre Francotvang for indenrigske Breve, men det tilstaaer jeg, at jeg troer, det ærede Medlem bør betænke sig paa at foreslaae. Jeg troer, at der i det borgerlige Liv er saa mange Leiligheder, hvor det er af nogen Vigtighed og Betydning, at et Brev bliver befordret, naagt det ikke er frankeret, at jeg er vis paa, at det vilde affstedkomme ikke ringe Uleilighed og Bænkselighed og fra Begyndelsen af megen Forvirring, dersom man vilde beslutte sig til noget Saadant. Jeg troer, man gaar sikkrere og varommere frem ved ikke at gjøre det, og jeg kan tilføje, at det er mig bekendt, at man i et Naboland, nemlig Sverrig, hvor det er

indført Francotvang, er bleven misfornøjet dermed, og at det under den sidste Rigsdag har været meget alvorlig paa Tale igjen, at afskaffe den. — Nu maa jeg med Hensyn til den Paragraph, hvorom der her er Tale, nemlig § 13, gjøre det ærede Thing en Undskyldning, fordi der er blevet brugt et Ord, som jeg seer, at flere ærede Talere aldeles have misforstået. Ja, en af de ærede Talere har endog erklæret, at han havde henvendt sig til ikke saa Medlemmer af dette ærede Thing, og ikke kunnet faae forklaret, hvad det vil sige, at et Brev afgaaer „i Porto.“ Det er et saa almindeligt postalt Udtryk, at det oprigtig talt ikke kunde falde mig ind, at de ærede Herrer ikke skulde kjende det. Et Brev afgaaer enten i Franco eller i Porto, et frankeret Brev er et, der er betalt, og et Brev, som gaar i Porto, er et Brev, som ikke er frigjort. Der er ikke Tale om, som det ærede Medlem havde tænkt sig, at man skulde sætte Frimærker derpaa, eller som et andet Medlem tænkte sig, at man bagefter skulde indkræve Portoen eller Stigt. Naar der staar i Paragraphen, at Brevsendelser fra Statsmyndigheder til Private afgaae i Porto, saa vil det altsaa sige, at de afgaae uden Frankering. — Det ærede Medlem, der sidder her ligeoverfor (Tobiesen), antog, at der paa Pengebrevet ikke i Fremtiden vilde blive angivet den fulde Værdi, og at Postvæsenet derved vilde lide Tab. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret deri, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke troer det. Jeg antager nemlig, at Grunden, hvorfor man angiver den fulde Værdi paa et Pengebrev, er den, at man ønsker Brevet erstattet med det Beløb, der er anført derpaa, og jeg har en Grund derfor, som jeg troer er uforkastelig. Grunden er den, at man allerede nu meget godt kan undgaae at angive Værdien paa et Pengebrev, nemlig derved, at man lægger Pengene i et anbefalet Brev. Naar man anbefaler sit Brev, sætter et NB paa det, hvilket koster 8 St., saa har man fra Postvæsenets Side den samme Omhu for dette Brev som for et Pengebrev, og hele Forskellen er den, at i Tilfælde af, at Brevet forgaar, faaer man ikke mere end 10 Rd. i Erstatning. Denne Maade er bleven endeel benyttet, men